

[Risgaard Knudsen.]

ordenen, ikke har fulgt dette udvalgs arbejde i samme omfang, som andre medlemmer af udvalget har gjort det.

Ordføreren for forslagsstillerne (K. Helweg Petersen) (RV):

Hr. Risgaard Knudsen efterlyser forholdet til folketingets formand, og jeg vil da gerne sige, at det er forslagsstillernes opfattelse, at folketingets formand ville være den ideelle formand for et sådant udvalg. Men der foreligger ikke noget tilsagn fra formanden om, at han vil gøre det. Det drejer sig nu om at finde frem til, hvad man vil gøre ved dette forslag til betænkning, og så må man naturligvis forhandle. Om så formanden for folketinget vil påtage sig hvervet eller han ikke vil, det må afhænge af de forhandlinger, der føres, og den stilling, som formanden indtager. Men vi har ment, det var naturligt at pege på ham som den, der burde være leder af dette arbejde.

Må jeg så sige, at hr. Risgaard Knudsen blander det, der står i dette forslag om redegørelser fra ministrene, sammen med de almindelige redegørelser, vi får i årets løb. De redegørelser, der her tænkes på, er dem, der skal være knyttet til finanslovsforslaget og i større detaljer forklare, hvad de midler, der står på finansloven, bruges til. Det er altså ikke det samme som en almindelig redegørelse om et eller andet problem, som også er nyttig, og som også er nævnt i forslaget.

Så vil jeg gerne sige om drøftelserne i udvalget for forretningsordenen om arbejdsgangen, at det jo ikke bare er et spørgsmål om arbejdsgang. Der ligger jo mere i dette forslag end arbejdsgangen. Det er bare én af siderne. Det, jeg sagde i mit første indlæg, og som fremgår af bemærkningerne, er, at der er en lang række sammenhængende problemer, som man ikke kan skille fra hinanden, og derfor kan man ikke sige, at det, som det hidtil har formet sig i udvalget for forretningsordenen, så vidt jeg kender arbejdet, har været naturligt at tage det

spørgsmål op. Men nu går jo forslaget i dette udvalg, og så får man jo lejlighed til at vurdere det hele og komme tilbage med en redegørelse for, hvad man synes, og så må folketinget tage stilling til, hvad det så vil gøre derved.

Hr. Melchior sagde, at det jo rigtignok ikke alene er folketingets arbejdsgang og de andre problemer, der nævnes, der er bestemmende for parlamenternes krise; der er mange andre ting. Vi kunne også godt tale om folkelige kriser, om holdningskriser, men så meget desto vigtigere er det jo, at vi i hvert fald i parlamentet gør vort bedste for, at det arbejde, vi udfører, bedst muligt kan sikre, at vi har forbindelse med den befolkning, for hvem vi lovgiver. Og det er altså den tankegang, der ligger bag ved forslaget her. Derfor er det ikke en sønderlemmende kritik af folketinget, der lægges op til, men det er en erkendelse af, at vi i fællesskab står i en situation, der gør det nødvendigt, at vi med åbenhed går ind i en drøftelse af, hvad vi kan gøre i fremtiden for at sikre disse bedre muligheder for den virksomhed, der skal udøves i dette høje ting.

Melchior (CD):

Må jeg blot svare hr. Risgaard Knudsen, at jeg nok tror, jeg har været opmærksom i dette udvalg. Jeg har selvfølgelig ikke den store erfaring, som hr. Risgaard Knudsen besidder, det har jeg alt erkendt. Nu er der jo det med erfaringer, at de ofte tager karakter af dårlige erfaringer og dermed kan være med til at sløre for en friskhed og for et udsyn, som den, der ikke er belastet med erfaringer, måske har.

Det, der lå i mine ord, var kun det, at jeg ikke tidligere, hverken i det halve år, jeg har haft sæde i dette udvalg, eller tidligere, har set et forslag, et oplæg, med visioner af den art som det forslag, vi har behandlet. Derfor har jeg hilst det med glæde og ville glæde mig endnu mere, hvis hr. Risgaard Knudsen kunne gøre det samme.

Hermed sluttede forhandlingen.